

РЕШЕНИЕ

№ 63

гр. Бургас, 28.10.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – БУРГАС в публично заседание на двадесет и седми септември през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Пламен Анг. Синков

Членове: Благой Г. Потеров
Мая П. Величкова

при участието на секретаря Петя Ефт. Помакова Нотева
в присъствието на прокурора Емил Златев Х.в (АП-Бургас)
като разгледа докладваното от Мая П. Величкова Въззивно наказателно дело
от общ характер № 20212000600177 по описа за 2021 година

С Присъда № 2/15.06.2021г. по НОХД № 165/2021г. Сливенски окръжен съд признал подс.Д. К. К. за виновен в това, че на 23.12.2020г. в с.Млекарево, общ.Нова Загора, при управление на МПС - лек автомобил марка и модел „Ш. О.“ с рег.№ ** **** **, нарушил правилата за движение по пътищата, а именно чл.21 ал.1 от ЗДвП, като превишил стойността на разрешената скорост на движение на управлявания от него автомобил категория „В“ в населено място от 50 км/час и по непредпазливост причинил смъртта на Х. С. Т., ЕГН *****, от с.Млекарево, общ.Нова Загора, като деянието е извършено в пияно състояние, поради което и на основание чл.343 ал.3 предл.1 б.”б” предл.1, вр.ал.1, вр.чл.342 ал.1 от НК и чл.58а ал.1, вр.чл.54 от НК, го осъдил на две години лишаване от свобода, като на основание чл.66 ал.1 от НК отложил изпълнението на наложеното наказание за изпитателен срок от три години, считано от влизане в сила на присъдата. С присъдата, СлОС признал подс.Д.К. за невиновен да е нарушил правилата за движение по пътищата по чл.20 ал.2 изр.2 от ЗДвП и го оправдал по предявеното обвинение за нарушение на този текст от закона.

Със същата присъда, на основание чл.343г от НК, съдът наложил на подс.К. наказание лишаване от право да управлява МПС за срок от три години, като приспадал времето, през което подсъдимия бил лишен от това право по административен ред, считано от 23.12.2020г.

С присъдата подс.К. е осъден да заплати в полза на държавата по сметка на ОД МВР Сливен сумата от 1660.80 лева, представляващи направени по делото разноски в досъдебната фаза. Вещественото доказателство по делото - лек автомобил марка и модел „Ш. О.“ с рег.№ ** ***** **, предаден на Т. Д. – МОЛ в МТСО при ОДМВР Сливен, за съхранение в склад МПС, при ОДМВР Сливен, с приемо-предавателен протокол № 325/2020г., съдът е постановил да се върне на подсъдимия Д. К. К., след влизане в сила на присъдата.

Постановената присъда е обжалвана от повереника на частните обвинители СТ. ХР. СТ., АТ. ХР. СТ., Р. ХР. СТ., Д. ХР. СТ., В. ХР. СТ. и М. К. КР., като счита същата за неправилна. Прави оплаквания за явна несправедливост на наложеното на подсъдимия наказание лишаване от свобода за срок от две години, което на основание чл.66 ал.1 от НК е отложено за изпитателен срок от три години и наложеното на основание чл.343г от НК наказание, лишаване от право да управлява МПС за срок от три години, като счита същите за занижени. Заявява, че наложеното наказание не е съобразено с обществената опасност на деянието и неговите противоправни последици, както и с целите на специалната и генералната превенция. Акцентираща на несъответност на наложеното наказание от две години лишаване от свобода, отложено с изпитателен срок от три години, с целите най-вече на генералната превенция – да се въздейства възпиращо и предупредително върху другите членове на обществото. Счита, че първоинстанционният съд не е отчел адекватно отегчаващите отговорността на подсъдимия обстоятелства, а именно – управление на МПС в пияно състояние, в населено място, с превишена скорост. Изтъква общоизвестния факт на увеличения в последните години брой на пътнотранспортните произшествия с тежък резултат, като подчертава, че за да се постигнат целите на генералната превенция е оправдано налагане на по-високи по размер наказания за престъпленията по транспорта. Подчертава, че наложеното с първоинстанционната присъда наказание, създава у пострадалите и обществото чувство за безнаказаност, за липса на справедливост, за липса на

адекватно правораздаване и наказуемост на деянието, довело до този трагичен резултат – отнемане на човешки живот. Счита, че при налагане на наказание за престъпление по транспорта с тежък резултат, както е в случая, следва да се държи сметка, както за специалната, така и за генералната превенция на наказанието. С оглед на това и при отчитане увеличени брой транспортни престъпления с тежък резултат, апелира наказателното правораздаване да бъде насочено към постигане релевантност на размерите на наказанието, спрямо тежките инциденти на пътя. Твърди, че в справянето на войната по пътищата следва да участва цялото общество, но важна е ролята на съда, като обществения интерес, продиктуван от обществената опасност на деянията, налага по-високи по размер наказания, за да се покаже засилената обществена укоримост към поведението на виновните водачи и да се въздейства възпиращо към всички, които решават, че не следва да спазват правилата за движение. Сочи, че в практиката си, ВКС обръща внимание на съдилищата да не проявяват неоправдано снизхождение при определяне на наказанията, да се отчита в достатъчна степен ръстът и динамиката на престъпленията по транспорта и тежките общественоопасни последици. Моли въззивният съд да измени присъдата, като увеличи размера на наложеното на подсъдимия наказание лишаване от свобода и постанови ефективно изтърпяване на същото, както и увеличи размерът на наложеното наказание по чл.343г от НК.

В допълнението към въззивната жалба се излага, че СлОС неправилно е отчел наличие на смекчаващи вината обстоятелства – чисто съдебно минало, добри характеристични данни, самопризнания на подсъдимия, които са обстоятелства, типични в един житейски план и не могат да обосноват сериозно смекчаващо вината обстоятелство, за да изкарат подсъдимия напълно осъзнал се гражданин на обществото, а не са налице отегчаващи вината обстоятелства. Твърди, че практиката на ВКС приема, че дори при добри характеристични данни, начинът на извършване на самото деяние може да разкрие една по-висока степен на обществена опасност на деянието и дееца. Акцентираща, че деянието е извършено между две пешеходни пътеки в населено място, където има непрекъснато хора. Счита, че тежестта на стореното от дееца не е анализирано в мотивите на съда, а именно движение с превишена скорост, в населено място, в тъмната част от денонощието, в

пияно състояние, в насрещното платно за движение. Твърди, че същите, формално погледнато, са отчетени в правната квалификация на деянието, но съдът не е изложил подробно своето виждане относно влиянието им върху вътрешното му убеждение. За повереника на частните обвинители е напълно необяснимо, как подсъдимият виждайки, че има паркирали автомобили, не намалява скоростта до допустимата в размер на 50 км/час и не се съобразява с конкретната пътна обстановка. Смята, че не е отчетена в достатъчна степен и концентрацията на алкохол в кръвта. Относно вината на подсъдимия, намира, че става дума за класическа самонадеяност, като това становище намира сериозна подкрепа в практиката. Твърди се много висока степен на обществена опасност и прилагането на чл.66 ал.1 от НК не кореспондира с личната и генерална превенция по смисъла на чл.36 от НК, и прилагането му би представлявало едно необосновано снизхождение. Заявява неправилна преценка от първата инстанция, че за постигане на целите на наказанието в личен и обществен план, то не следва да бъде изтърпяно ефективно. Акцентираща се, че не е налице съпричиняване в значителна степен от страна на пострадалия. Не споделя извода на съда, че основната причина, довела до настъпването на ПТП е технически неправилното поведение на пешеходеца. Моли за увеличение на размера на наложеното наказание и същото да бъде изтърпяно ефективно, а лишаването от право да управлява МПС да е в максимален размер.

В съдебно заседание пред въззивната инстанция, прокурорът при АП Бургас, намира въззивната жалба за неоснователна, а обжалваната присъда за обоснована и законосъобразна, наказанието за справедливо определено. Счита, че между страните в процеса няма спор относно фактическата обстановка, доказаността на обвинението и правната квалификация на престъплението, като единствено се спори за справедливостта на определеното наказание. Посочва, че съдът в мотивите си е анализирал задълбочено обществената опасност на деянието и дееца. Подчертава, че е налице съществено съпричиняване на правилата за движение от страна на пострадалия по чл.113 от ЗДвП – не е пресичал на определените места в условията на намалена видимост. Отбелязва, че превишаването на скоростта от подсъдимия правилно е възведено по чл.21 от ЗДвП, която е в размер на 70 км/час, е с 20 км/час над допустимата и съдът правилно е оправдал

подсъдимият за нарушение на чл.20 ал.2 изр.2 от ЗДвП. На следващо място сочи, че концентрацията на алкохол е минимална, определена с Дрегер - 0.68 промила, която не е оспорена от подсъдимия. Изтъква, че подсъдимия е оказал помощ и съдействие като се обадил на тел.112, което е съществено смекчаващо вината обстоятелство. Към съвкупността от смекчаващи отговорността на подсъдимия обстоятелства, прокурорът включва и позитивните характеристични данни, неосъждан, семеен, заемал е публична обществена длъжност и е наказван само два пъти за несъществени нарушения, въпреки че е водач на МПС от 1984г., които правилно са анализирани от съда. Подчертава, че съдът правилно е приел, че това деяние за подсъдимия е инцидент. Представителят на държавното обвинение намира, че за поправянето и превъзпитанието на подсъдимия не е необходимо да търпи ефективно наказанието. Счита, че присъдата за справедлива и не се налага нейното изменение или отмяна, поради което пледира да се потвърди.

Повереникът на частните обвинители СТ. ХР. СТ., АТ. ХР. СТ., Р. ХР. СТ., Д. ХР. СТ., В. ХР. СТ. и М. К. КР., поддържа подадената въззивна жалба и допълнението към нея, както и доводите, изложени в тях. Изразява позиция, че процесуалното поведение на подсъдимия и самопризнанието му не следва да се отчитат като смекчаващи вината обстоятелства, тъй като са взети предвид при протеклото производство и намаляването на присъдата с една трета, което е достатъчен бонус за подсъдимия. Счита, че неправилно не са отчетени отегчаващи вината обстоятелства, като следва да се отчете, че превишаването на скоростта е 20 км/час в населено място, което е значително превишаване на скоростта. Заявява отново, че пострадалият е пресичал между две пешеходни пътеки, в центъра, оживено място с хранителни магазини, като подсъдимият не е съобразил поведението си с приближаването на тази зона и е продължил да управлява със скорост над разрешената. Подчертава, че подсъдимият почти ежедневно е минавал по този път и пътната обстановка му е достатъчно позната. Твърди, че е negliжирано обстоятелството, че ударът е настъпил в лентата за насрещно движение на автомобила, а е налице непрекъснатата линия, която забранява на подсъдимия да навлиза в лентата за насрещно движение или ако има препятствие по пътя - да намали скоростта, че да може безопасно да премине покрай него без да навлиза в тази лента или минимално да навлезе, ако няма възможност. Посочва, че от свидетелски

показания е установено, че има достатъчно място да премине автомобила на подсъдимия пред спрелите автомобили. Изразява позиция, че начинът на извършване на деянието – в пияно състояние, с превишена скорост, удар в платното за насрещно движение, показват една по-висока степен на обществена опасност на дееца, което е и константна практика на ВКС. Относно положителните характеристични данни за подсъдимия, се подчертава, че такова лице следва да служи за пример в обществото и с оглед генералната превенция трябва да му се завиши наказанието. Заявява, че не следва да се взема предвид изтъкнатата в автотехническата експертиза основна причина за настъпването на ПТП – неправилно пресичане на пешеходеца, тъй като вещото лице е дало отговор на правни въпроси, а не е определил конкретни технически данни. Счита, че справедливо наказание за деяние, извършено в пияно състояние и с отнет човешки живот, е наказание шест години лишаване от свобода преди редукцията, както и лишаване от право да управлява МПС за срока на наложеното наказание лишаване от свобода.

Частните обвинители СТ. ХР. СТ. и АТ. ХР. СТ. се явяват лично в съдебно заседание и поддържат заявеното от повереника им, като искат максимално наказание за подсъдимия.

Упълномощеният защитник на подс.Д.К. – адв.М. от АК Сливен, моли да се остави без уважение въззивната жалба на частните обвинители, приемайки я за неоснователна и недоказана, като се потвърди обжалваната присъда. Счита, че присъдата е правилна, мотивирана, а наложеното наказание е правилно индивидуализирано и съобразено с всички факти по делото, подробно обсъдени от съда. Акцентираща, че окръжният съд при постановяването на условната присъда се е съобразил не само с отличните характеристични данни на подсъдимия, но и със съпричиняването на вредоносния резултат от пострадалия, и всички факти по делото. Отчел е, че основната причина за настъпването на ПТП е технически неправилното поведение на пострадалия пешеходец, изведено от неоспореното заключение на автотехническата експертиза. Заявява, че неправилно е посочено във въззивната жалба, че не са отчетени като отегчаващи обстоятелства пияното състояние и превишената скорост, тъй като същите са отчетени в правната квалификация на деянието. Счита, че наложеното наказание на подсъдимия е

правилно индивидуализирано, съобразно личността му, тежестта на деянието, процесуалното му поведение и е отчетено, че при определянето му преди всичко трябва да се цели неговото лично поправяне и превъзпитание, като се съобрази и генералната превенция, но индивидуалната превенция е на първо място. Пледира за потвърждаване на първоинстанционната присъда като правилна и законосъобразна, а наказанието за справедливо и правилно определено.

Упълномощеният защитник на подс.Д.К. – адв.С. от АК Сливен, се присъединява към казаното от адв.М. и от прокурора. Не е съгласен с изложеното във въззивната жалба, че съдът не е съобразил обстоятелствата, които са в правната квалификация на деянието, а именно управление в пияно състояние, в населено място и с превишена скорост. Отбелязва, че в заключението на вещото лице няма правен извод, а се посочват причините, довели до настъпването на ПТП. Акцентира, че съдът е изследвал цялостното поведение на подсъдимия още от досъдебното производство и в съдебната зала, като правилно е приел, че подс.Д.К. е оказал пълно съдействие, самопризнания, като в мотивите си е отговорил подробно и обективно на всички въпроси. Посочва, че на първо място е индивидуалната превенция, а генералната е предвидена в размера на наказанието, като в случая няма отегчаващи вината обстоятелства, а исканото наказание в размер на шест години лишаване от свобода е изключително несправедливо. Моли за потвърждаване на присъдата на ОС Сливен.

Подс.Д.К. искрено съжалява за случилото се и осъзнава вината си, извинява се на близките на пострадалия. Моли за потвърждаване на присъдата, за снизхождение.

Въззивната жалба като подадена в петнадесетдневния преклузивен срок от повереника на частните обвинители, който има право да оспорва постановената присъда съгласно чл.318 ал.6 от НПК, е допустима.

Бургаският апелативен съд, след като се запозна с всички материали по настоящото наказателно производство, обсъди доказателствата, събрани на досъдебното производство и в съдебно заседание пред първата инстанция, и провери атакуваната присъда по оплакванията на въззивника и служебно изцяло, съгласно чл.314 ал.1 от НПК, направи извода, че въззивната жалба на

повереника на частните обвинители е неоснователна.

Въззивният съд, действайки също като инстанция по фактите, съобразявайки оплакванията за несправедливост на наложеното наказание и изпълнявайки задължението си за цялостна служебна проверка на атакувания съдебен акт, извърши собствена преценка на доказателствената съвкупност и въз основа на нея изгради изложената по-долу фактическа обстановка по спора, която съвпада с изнесената в обстоятелствената част на обвинителния акт и възприета от първата инстанция и не обосновава различни правни изводи относно разгледаното деяние и участието на подсъдимия в него. Анализирайки задълбочено и всеобхватно всички доказателствени източници, настоящата инстанция направи следните фактически констатации:

Подс.Д. К. К. е българин, български гражданин, с висше образование, женен, неосъждан. От 29.05.1980г. е правоспособен водач на МПС, с категории „А“, „В“, „С“, „АМ“ и „ТКТ“. Има наложени с фишове две глоби, а именно през 2015г. за нарушение по чл.147 ал.1 от ЗДвП (без уважителни причини не представил в определения срок превозното средство за технически преглед) - глоба в размер на 20лв и през 2020г., за нарушение по чл.70 ал.3 от ЗДвП (през деня моторните превозни средства се движат с включени светлини за движение през деня или с къси светлини) – глоба в размер на 20лв. Няма налагани с наказателни постановления административни наказания за нарушения на правилата за движение по пътищата.

Подсъдимият К. живее в гр.Нова Загора и ежедневно пътувал до рудник „Трояново-север“ - с.Ковачево, общ.Раднево, обл.Стара Загора, където работел като охранител. На 22.12.2020г., вечерта, в дома си подс.К. употребил алкохол без да се съобрази, че рано сутринта на следващия ден е на работа и ще управлява автомобила си.

На 23.12.2020г., около 05.30 часа сутринта, подс.К. потеглил от гр.Нова Загора за с.Ковачево, общ.Раднево, с лек автомобил „Ш. О.“ с рег.№ ** **** **, собственост на сина му К. Д. К., който управлявал. Пътят му минавал през с.Млекарево, общ.Нова Загора, където малко преди 06.00 часа навлязъл. Подс.К. управлявал автомобила на къси светлини, било тъмно, нямало улично осветление и при влажна пътна настилка. Несъобразявайки се с

обстоятелството, че е навлязъл в населено място, подсъдимият в нарушение на чл.21 ал.1 от ЗДвП, задължаващ го в населено място да се движи със скорост от 50 км/час, продължил да се движи със скорост от 70 км/час. В селото подс.К. се движил по ул.“Георги Димитров“, в дясната, по посока на движението си, пътна лента. Пътната маркировка била с непрекъсната линия. В района на двата хранителни магазина, от дясно на посока на движението му, в неговата лента за движение, имало паркирани два автомобила - лек автомобил „Фолксваген Голф“, паркиран от свид.И. К. и микробус, паркиран от свид.Р. Г.. Срещуположно на тях, вляво, на тротоара имало паркиран друг автомобил - лекотоварен автомобил „Фолксваген“ с рег.№ ** **** **. Паркираните автомобили ограничавали видимостта на подс.К. във вляво и вдясно. Подсъдимият продължил да се движи със скорост от 70 км/час и предприел заобикаляне на спрелите в неговата лента за движение автомобили, като навлязъл в лявата лента за движение. В момента на заобикаляне на спрените автомобили от ляво на дясно, на около 49 метра пред автомобила на подс.К., извън зоната на намираща се наблизко пешеходна пътека, постр.Х. С. Т. предприел пресичане на пътното платно. Постр.Т., който бил облечен в тъмни дрехи, излязъл зад паркирания на тротоара лекотоварен автомобил „Фолксваген“ и се движил от ляво на дясно за подс.К., пресичайки пътното платно. Подс.К. не намалил скоростта с която се движел, като по този начин закъснял с реакцията си с около 1.3 секунди. В резултат на превишената скорост на движение в населено място и забавената реакция, подсъдимият блъснал с автомобила си постр.Т.. Едва след удара подс.К. задействал спирачната система с максимална ефективност. Автомобилът му ударил с челната си лява част дясната странична повърхност на постр.Т., като го изтласкал напред и наляво спрямо посоката на движение на автомобила на разстояние 22.70 метра от мястото на удара. В резултат на удара постр.Т. починал на място. След като автомобилът, управляван от подс.К. спрял, той слязъл от него, за да види в какво състояние е пострадалият и може ли да му се помогне. Установил, че постр.Т. не дава признаци на живот.

Подс.К. изместил автомобила си така, че да не пречи на движението и веднага се обадил от своя телефон с номер ***** на телефон 112, за да съобщи за случилото се. Междувременно от намиращия се наблизко

хранителен магазин излезли хора - свид.Р. Г., свид.П. П., свид.Ж. Ж. и свид.П. Х., които от телефон *****, също сигнализирали за произшествието на телефон 112. На тротоара в близост до кафе-автомата се намирал свид.П. П., който обаче не успял да види произшествието, тъй като нямал видимост към пътното платно поради спрелия микробус на свид.Р. Г..

След около 20 минути на мястото на произшествието пристигнал полицейски екип. Свид.Н. М., мл.автоконтрольор в РУ гр.Нова Загора, изпробвал на място подс.К. за употреба на алкохол с техническо средство „Дрегер Алкотест“ № 7510 с фабр.№ ARBB-0064. Пробата на цифровата индикация отчела наличие на 0.68 промила алкохол в издишвания въздух. Бил му издаден и връчен талон за медицинско изследване № 0043639, в който подс.К. отбелязал саморъчно, че приема изследването на техническото средство, подписал се и не се явил за даване на кръвна проба. Тялото на постр.Т. било откарано с линейка в МБАЛ „Д-р И. Селимински“ АД гр.Сливен, за аутопсия. По време на аутопсията била взета за изследване проба кръв от пострадалия.

Видно от Протокол № 214/30.12.2020г. за химическо определяне на концентрацията на алкохол във взетата проба кръв на постр.Т., не е установено наличие на етилов алкохол.

Според заключението на назначената по делото съдебно-медицинска експертиза, причина за настъпването на смъртта на постр.Т. е тежката, несъвместима с живота съчетана травма с обхващане на главата с множествените счупвания на черепните кости и изразените травматични увреждания на мозъка и неговите структури; гръдната травма с тежката механична травма на белите дробове, предимно на десния бял дроб, тежката коремна травма с разкъсвания на слезката, черния дроб, мезентериума и мезоколона с наличие на кръв в коремната кухина и тежката травма на крайниците, като по-съществените са счупвания на костите на дясната подбедрица и счупване на шийката на лявата бедрена кост. Непосредствената причина за настъпването на смъртта е тежкото шоково състояние, в което е изпаднал пострадалият непосредствено след пътнотранспортно произшествие. Причината за изпадане на пострадалия в това състояние са множествените травми и вътрешните кръвоизливи. Най -тежка била

черепномозъчната травма с множествените счупвания на черепните кости и травматичните увреждания на мозъка и структурите му. Описаните увреждания са получени вследствие действието на твърди тъпи и тъпоръбести предмети и са получени по механизма на удряне на травмираните области на тялото с такива предмети и притискане на тези области на тялото между такива предмети. Смъртта се дължи на получената тежка съчетана травма при възникналото пътнотранспортно произшествие. Смъртта е пряка и непосредствена последица на възникналото пътнотранспортно произшествие. Смъртта на пострадалия е настъпила за кратко време, но не е била мигновена, видно от анемизирането на кожата, лигавиците и вътрешните органи, за настъпването на които е необходимо известно време. Видът и характерът на уврежданията, както и тяхната локализация сочи, че счупването на дясната подбедрица по нейната предностранична повърхност е получена вследствие блъскане на пострадалия с предната повърхност на лекия автомобил. Това е първата фаза на произшествието. В следващата фаза пострадалият е паднал върху автомобила по неговата предна част, като тогава вероятно е получил черепномозъчна и гръдна травма. Най-добре отговаря тогава да са били получени уврежданията и в областта на лицето и главата. В третата фаза пострадалият се е ударил със значителна сила по повърхността на терена на местопроизшествието, като тогава е получил травмата на гръбначния стълб, левия долен крайник и някои от повърхностните увреждания в областта на тялото. Тежките смъртоносни увреждания са получени във втората фаза на произшествието, при падането и удрянето на главата по предните части на катастрофирания автомобил. Най-тежки са били уврежданията в областта на главата и корема.

В хода на разследването е назначена автотехническа експертиза, като посредством съответни изчисления на дължината на спирачните следи, скоростта на движение на автомобила „Ш.“ преди пътнотранспортно произшествие е определена на около 70 км/час. При така определената скорост на движение опасната зона за спиране на автомобила е около 56 м. Преди удара пешеходецът се е движил почти напречно на платното, отляво надясно за водача на автомобила, извън зоната на пешеходната пътека. Пешеходецът е навлязъл на платното зад спрял върху тротоара автомобил. Мястото на удара е в лявото платно, на 1.60 м вляво от разделителната линия

на лентите за движение. Преди настъпване на пътнотранспортно произшествие автомобилът е бил с изправни уреди и системи за управление и контрол. В момента на възприемане на опасността от водача на автомобила, пешеходецът е бил на 1.70 м от мястото на удара при напречно пресичане на платното със скорост от около 5 км/ч, отговаряща на бърз ход на движение. В този момент автомобилът е бил на около 23 м от мястото на удара. Водачът на автомобила, от техническа гледна точка е закъснял с реакцията си с около 1.3 секунди, като пешеходецът е попаднал в опасната зона за спиране спрямо момента на навлизането му на платното за движение и при избраните скорости на движение. В момента на навлизане на пешеходеца на платното автомобилът е бил на 49 м от мястото на удара, като общото изминато разстояние от пешеходеца при напречно пресичане е 3.50 м до мястото на удара. Като се има предвид, че опасната зона за спиране на автомобила е 56 м следва, че пешеходецът е попадал в опасната зона за спиране, но водачът на автомобила е закъснял с реакцията си, като е възприел обективно опасността на разстояние от около 23 м от мястото на удара. Водачът на автомобила „Ш.“ е нямал техническата възможност да възприеме пешеходеца, когато е бил на разстояние по-голямо от опасната зона за спиране, тъй като пешеходецът е навлязъл на платното зад паркиран автомобил върху левия тротоар. Пешеходецът е извършил технически неправилно действие, като е навлязъл на платното за движение на необозначено за това място и зад спрял автомобил. Пешеходецът е имал техническата възможност да възприеме приближаващия автомобил, неговата скорост и положение и като се съобрази с това, да го пропусне, а след това предприеме пресичане на платното за движение. Водачът на автомобила е имал техническата възможност да предотврати пътнотранспортно произшествие при скорост на движение от 50 км/ч, при която опасната зона за спиране на автомобила е около 34 м, когато автомобила се е намирал на 49 м от мястото на удара към момента на навлизане на пострадалия на платното за движение, като предприеме спиране. При своевременно възприемане на опасността в момента на навлизане на пешеходеца на платното, автомобилът би спрял преди мястото на удара.

Според заключението на назначената по делото автотехническа експертиза, техническите причини довели до настъпването на пътнотранспортното произшествие са следните:

1. Основната техническа причина, довела до възникването на пътнотранспортно произшествие е технически неправилното поведение на пешеходеца, който е предприел пресичане на платното извън зоната на действие на пешеходна пътека;

2. Технически неправилното поведение на водача на автомобила при избора си на скорост в зоната на населено място. Технически правилно е водачът на автомобила да се движи с максимално разрешената скорост на движение.

В заключението на извършената фоноскопна експертиза е възпроизведен текста на звукозаписа, записа на оптичен информационен носител на данни (компактдиск). Информацията е разпечатана в заключението и съдържа три файла с имена „*****“ с обща продължителност 1 минута, „*****“ с обща продължителност 1 минута и 39 секунди и „*****“ с обща продължителност 47 секунди.

Гореизложените фактически констатации въззивният съд направи въз основа на задълбочен анализ и собствена оценка на всички гласни, писмени и веществени доказателства и доказателствени средства, както и експертни заключения, събрани на досъдебното производство и подкрепящи самопризнанието на подсъдимия, дало основание за проведеното съкратено съдебно следствие в първата инстанция, като стриктно спази изискванията на чл.13, чл.14 и чл.107 ал.5 от НПК. Както вече се отбеляза, описаната по-горе фактическа обстановка не се различава от приетата в мотивите на първоинстанционната присъда. Направената от тази инстанция своя преценка на наличните доказателствени източници съвпада изцяло с тази на първоинстанционния съд.

Двете съдебни инстанции еднозначно приеха, че фактическата обстановка по спора се установява по несъмнен начин от направеното от подсъдимия самопризнание и от доказателствата, събрани в досъдебното производство, които го подкрепят, приобщени са по реда на чл.372 ал.4, вр. чл.373 ал.2 от НПК в хода на първоинстанционното съдебно следствие и са въведени в процеса от:

- гласните доказателствени средства – показанията на разпитаните в хода

на досъдебното производство свидетели С.Т. ХР. С.Т., А.Т. ХР. С.Т., Д. ХР. С.Т., М. К. КР., Р. ХР. С.Т., В. ХР. С.Т., Р. В. Г., П. Ж. П., Ж. Г. Ж., П. Г. П., П. С. Х., Н. М. М. и И. Г. К.;

- писмените доказателствени средства – протокол за оглед на местопроизшествие (л.49-50 от ДП);

- писмените доказателства – удостоверение за наследници на Х. С. Т. (л.30-31 от ДП), препис-извлечение от акт за смърт (л.32 от ДП), констативен протокол за ПТП с пострадали лица № 129 (л.38 от ДП), справка за преминали последваща проверка анализатори на алкохол в дъха (л.39 от ДП), разпечатка от средство за измерване „Дрегер Алкотест“ № 7510 с фабр.№ ARBB-0064 от 23.12.2020г. в 06.42ч. (л.40 от ДП), справка за нарушител/водач на Д.К. (л.41 от ДП), справка от МВР Дирекция „Национална система 112“, „Районен център“ 112 – Бургас и диск (л.34-35 от ДП), акт за установяване на административно нарушение № 137199/23.12.2020г. (л.43 от ДП), талон за изследване № 0043639 (л.44 от ДП), заповед за прилагане на принудителна административна мярка по чл.171 т.1 б.„б“ от ЗДвП № 20-0306-000702/23.12.2020г. (л.45 от ДП), характеристична справка на подс.Д.К. (л.156 от ДП), справка за съдимост на подс.К. (л.157 от ДП), Декларация СМПИС (л.158 от ДП), трудова характеристика (л.171 от ДП), характеристика от Кмета на Община Нова Загора (л.173 от ДП);

- веществените доказателствени средства - фотоснимки, изготвени по време на огледа на местопроизшествието (л.52-59 от ДП);

- вещественото доказателство – л.а.“Ш. О.“ с рег.№ ** **** **, предаден за съхранение в склад МПС при ОДМВР Сливен с приемно-предавателен протокол № 325/2020г.;

- заключенията на съдебните експертизи – заключение на фоноскопна експертиза (л.110-116 от ДП), заключение на съдебно-медицинска експертиза на труп № 245/2020г. (л.120-123 от ДП), заключение на автотехническа експертиза (л.127-152 от ДП), химическа експертиза - Протокол № 214/30.12.2020г. за химическо определяне на концентрацията на алкохол и/или употреба на наркотични вещества или техни аналози на Х. С. Т. (л.106 от ДП).

Според събраните и изброени по-горе доказателствени източници установяват по безспорен начин фактите, очертани в обстоятелствената част на обвинителния акт и признати от подсъдимия. Релевантните за решаване на делото обстоятелства – времето, мястото, механизма на настъпилото ПТП, превозното средство, участвало в него и водача му, причините за ПТП, допуснатото от водача на процесния лек автомобил нарушение на правилата за движение и причинно-следствена връзка с ПТП, личността на пострадалия

пешеходец и неговото поведение на пътя, настъпилата смърт на пострадалия - са категорично и безспорно установени от събраните доказателства в хода на разследването и проведеното съкратено съдебно следствие в първата инстанция, чрез способите и по предвидения ред в НПК. Съображенията, които първостепенният съд е изложил относно доказаността на посочените обстоятелства и средствата за установяването им са достатъчни и позволяват на страните и на горните инстанции да проследят формирането на вътрешното убеждение на решаващия съд по фактите, включени в обхвата на чл.102 от НПК. Окръжният съд е изградил фактическите си изводи въз основа на доказателствените факти, логически правилно изведени от гласните, писмените и веществените доказателства и доказателствени средства. При спазване на специалния процесуален ред по Глава 27 от НПК, в частност този по чл.371 т.2 от НПК, за приобщаване и проверка на доказателствата от досъдебното производство и след извършване на тяхната правилна оценка, първоинстанционният съд е достигнал до верни изводи от фактическа страна, а въззивният съд споделя дадената оценка за достатъчност, годност и достоверност на доказателствените материали.

По време на досъдебното производство са били събрани достатъчно доказателства за установяване извършването на престъплението – предмет на обвинението и съпричастността на подсъдимия към него, като и самият той се признава за автор на деянието. Пред първоинстанционния съд подс.Д.К. е признал всички факти, изложени в обстоятелствената част на обвинителния акт, като е изразил ясно и недвусмислено съгласие съдът да не събира доказателства за фактите, съдържащи се в обвинителния акт, и да ги приеме за установени въз основа на събраните в досъдебното производство доказателствени материали и направеното от него самопризнание по чл.371 т.2 от НПК.

Въззивната инстанция счита за правилен извода на първата за несъмнено доказано участие на подсъдимия в разгледаното престъпление, защото показанията на разпитаните в хода на досъдебното производство и посочени по-горе свидетели и обясненията на обв.Д.К., всички депозирани в досъдебната фаза и приобщени чрез тяхното прочитане в хода на съкратеното съдебно следствие по реда на чл.373 ал.2, вр.чл.372 ал.4, вр.чл.283 от НПК, документите, приложени като писмени доказателства и доказателствени

средства и най-вече протокола за оглед на местопроизшествие, заключенията на различните експертизи – автотехническа, съдебномедицинска на труп, химическа, фоноскопна, вещественото доказателство – процесния лек автомобил, преценени поотделно и във връзка помежду им, установяват категорично виновно поведение на подсъдимия.

Правилно първата инстанция е кредитирала показанията на разпитаните в досъдебното производство свидетели, на които и въззивната инстанция дава вяра като последователни, кореспондиращи помежду си, взаимнодопълващи се, логични, безпротиворечиви и относими към предмета на доказване. Оценени в съвкупност с останалите доказателствени материали, те подкрепят отразените в обвинителния акт факти и обстоятелства, на които се основава обвинението и които очертават престъпното деяние на подсъдимия. Показанията на свидетелите Р. Г., П. П., Ж. Ж., П. П., П. Х., Н. М. и И. К., се подкрепят и кореспондират с показанията на близките на пострадалия – свидетелите С.С., А.С., Д.С., М.К., Р.С., В.С., както и с обясненията на подс.Д.К., липсват противоречия относно релевантните за спора обстоятелства – времето, мястото и механизма на ПТП, участието в него превозно средство, неговия водач, пострадалия пешеходец, неговото местонахождение и поведение, мястото на удара между автомобила и пешеходеца, настъпилата смърт на пострадалия Х. Т., поведението на водача К. след ПТП, поради което съдът законосъобразно ги е кредитирал. Така е описаната фактическа обстановка, която не се оспорва от страните.

Въззивният съд е длъжен да отбележи, че в обстоятелствената част на обвинителния акт, както и при описание на фактическата обстановка (но не и в правните изводи) в мотивите на присъдата е посочено, че „асфалтът бил сух“, но видно от протокола за оглед на местопроизшествие пътната настилка е „влажна“, което се подкрепя и от показанията на свидетелите С.С., А.С., Р. Г., П. П., Ж. Ж., П. П., П. Х., Н. М., И. К., които са възприели влажна пътна настилка по време на произшествието, въпреки че не е валило, нямало мъгла, било тъмно (пътният участък бил неосветен), но видимостта била нормална. Тази установена пътна обстановка е възприета и при изготвената автотехническа експертиза, като соченото от настоящата инстанция несъответствие в мотивите и обвинителния акт (записано е сух асфалт), не се е отразило при изготвяне на заключението, където вещото лице е отчело, че пътната настилка е влажна (л.143, л.150 от ДП) и при тези обстоятелства и показатели е дало заключението си, като експертът е направил правилни, точни и верни изчисления по всички поставени му въпроси. Въззивната инстанция счита, че отразеното в обвинителния акт и мотивите на присъдата, че асфалта е сух е техническа грешка, която не влияе на крайните изводи и категорично установения механизъм на произшествието, начина на извършване, както и времето и мястото на извършването му.

Заключението на автотехническата експертиза е пълно, ясно и обосновано, и съдът не намери основание да се съмнява в неговата правилност, като същото е изготвено от вещо лице, в чиято професионална компетентност, добросъвестност и безпристрастност няма съмнение. Вещото

лице е отговорило изчерпателно, пълно, категорично и убедително на всички поставени му въпроси. По тези съображения правилно първата инстанция е възприела изцяло заключението, което се споделя и от настоящата. То е в подкрепа на изводите относно приетия и изложен по-горе механизъм на възникване, протичане и приключване на ПТП, който вещото лице е аргументирал с обективните находки и следи на местопроизшествието (спирачни следи; установеното крайно положение на автомобила след ПТП, съобразно края на спирачните следи; крайното положение на покой на пострадалия след удара; протривна следа по терена; описаните в протокола пластмасови детайли - парчета), с деформациите по лекия автомобил „Ш. О.“, с получените от пострадалия Х. травми, с протокола за оглед на местопроизшествие, с показанията на свидетелите, присъствали непосредствено по време на пътния инцидент Р. Г., П. П., Ж. Ж., П. П., П. Х. и И. К., както и обясненията на обвиняемия. Анализирайки внимателно въпросното заключение, първостепенният съд правилно е приел, че механизмът на разгледаното ПТП и причините за него са напълно изяснени. Според заключението техническите причини за настъпилото ПТП са технически неправилното поведение на пешеходеца, който е предприел пресичане на платното за движение извън зоната на пешеходна пътека и зад спрял автомобил, която е основна техническа причина, както и технически неправилното поведение на водача на автомобила при избора на скорост на движение в зоната на населено място, като технически правилно е водачът на автомобила да се движи с максимално разрешената скорост на движение. Заключението установява, че преди момента на възникване на ПТП скоростта на лекия автомобил, управляван от подсъдимия е била около 70 км/ч, на която съответства опасна зона за спиране около 56 метра. Пострадалият е предприел напречно пресичане на платното за движение със скорост от около 5 км/ч, отговаряща на бърз ход на движение. В момента на навлизане на пешеходеца на пътното платно, автомобилът е бил на 49 метра от мястото на удара, като при движение на автомобила със скорост 50 км/ч, опасната зона за спиране на автомобила е 34 метра, т.е. при своевременно възприемане на опасността в момента на навлизане на пешеходеца на платното, автомобилът би спрял преди мястото на удара, ако се е движил с разрешената скорост в населено място – 50 км/ч. Пешеходецът е имал техническа възможност да възприеме приближаващия се автомобил, неговата скорост и положение, и като се съобрази с това, да пропусне автомобила, и след това да предприеме пресичане на пътното платно. Установено е, че движението на автомобила се е осъществило в тъмната част на денонощието, при неосветен пътен участък, на къси светлини на фаровете и влажна пътна настилка, при което водачът на автомобила е достигнал до спрели в дясната лента за движение автомобили. Водачът на автомобила, подс.К., е предприел заобикаляне на автомобилите и се движил със скорост около 70 км/ч, като се е престроил в лявата лента за движение. В този момент, извън зоната на действие на пешеходна пътека и зад спрял автомобил, постр.Х. Т., пешеходец, облечен в тъмни дрехи, е предприел пресичане от ляво на дясно (за подсъдимия) със скорост на движение около 5 км/ч, съответстваща на бърз ход, като автомобилът бил на 49 метра преди мястото на удара. Водачът на автомобила – подс.К., е възприел опасността, когато пешеходецът е бил на 1.70 метра (при напречно движение на пешеходеца) от мястото на удара, а автомобилът – на 23 метра,

като е предприел ефективно спиране и спирачната система на автомобила е задействана с максимална ефективност след удара, но е закъснял с реакцията си с около 1.3 секунди. Настъпил е удар, като с челната лява част на автомобила е ударена дясната странична повърхност на пострадалия, който е изтласкан напред и наляво по посоката на движение на автомобила, или това означава, че при относително движение на двете тела се получава отхвърляне на пострадалия напред по направление на ударната сила. Безспорно са установени трите фази на удара, а именно първоначален контакт на тялото на пострадалия с челната част на автомобила в областта на предна броня и в ляво от средната част. След това следва удар в горната част на капака и основата на челното стъкло на автомобила, и накрая тялото на пострадалия пада върху терена.

Механизмът на произшествието съответства и кореспондира и със заключението на извършената съдебномедицинска експертиза, при което са категорично установени получените увреждания на пострадалия в резултат на автомобилната травма. Въззивната инстанция, както и първата такава, кредитира изцяло неоспореното заключение на съдебномедицинската експертиза на труп № 245/2020г. Безспорно е установено, че пострадалият първо е бил блъснат от дясно малко отпред, като след това е бил отхвърлен на значително разстояние по посока на движение на автомобила. При това пострадалият е получил тежки несъвместими с живота травматични увреждания и е починал на място на произшествието, непосредствено след катастрофата. Причината за настъпването на смъртта на пострадалия е тежката несъвместима с живота съчетана травма с обхващане на главата, гръдния кош, корема и крайниците, като непосредствена причина е тежкото шоково състояние, в което е изпаднал пострадалият непосредствено след ПТП. Описаните фази на произшествието в заключението на съдебномедицинската експертиза, напълно съответстват на описаните в заключението на автотехническата експертиза фази. Първата фаза на произшествието се определя от вида и характера на уврежданията, както и тяхната локализация, което сочи, че счупването на дясната подбедрица по нейната предностранична повърхност е получена вследствие блъскане на пострадалия с предната повърхност на лекия автомобил. В следващата фаза пострадалият е паднал върху автомобила по неговата предна част, като тогава вероятно е получил черепномозъчна и гръдна травма. Най-добре отговаря тогава да са били получени и уврежданията и в областта на лицето и главата. В третата фаза пострадалият се е ударил със значителна сила по повърхността на терена на местопроизшествието, като тогава е получил травмата на гръбначния стълб, левия долен крайник и някои от повърхностните увреждания в областта на тялото. Тежките смъртоносни увреждания са получени във втората фаза на произшествието, при падането и удрянето на главата по предните части на катастрофирания автомобил, като най-тежки са били уврежданията в областта на главата и корема. Безспорно е установено, че смъртта на пострадалия е пряка и непосредствена последица от деянието на подсъдимия, като е налице причинно-следствена връзка между допуснатото ПТП и настъпилия вредоносен резултат.

Въззивната инстанция се довери изцяло на обсъдените и неоспорени от

страните заключения на автотехническата и съдебномедицинската експертизи, каквото е сторил правилно и първоинстанционният съд. Установените чрез тях релевантни за спора обстоятелства – скорост на движение на процесния автомобил преди ПТП, опасната му зона за спиране, мястото на удара между автомобила и пешеходеца, механизма и техническите причини за настъпилото ПТП, както и вида, характера и локализацията на причинените на пострадалия увреждания, механизма на получаването им, причината за настъпването на смъртта на пострадалия и причинно-следствената връзка между причинените му травми и настъпилата смърт – са изложени в обстоятелствената част на обвинителния акт и съответно признати от подсъдимия по реда на чл.371 т.2 от НПК.

Съдебните инстанции кредитираха заключението на съдебно-химическата експертиза, изготвено от вещото лице Мария Пашова по Протокол № 214/30.12.2020г., което установява, че в предоставената за изследване проба кръв, иззета от пострадалия Х. С. Т., не се доказва наличие на етилов алкохол.

Въззивният съд намира, че правилно първоинстанционният съд е приел, че подсъдимият е извършил деянието в пияно състояние, тъй като същият е бил изпробван на място за употреба на алкохол с техническо средство „Дрегер Алкотест“ № 7510 с фабр.№ ARBB-0064, от пристигналия на място мл.автоконтрольор свид.Н. М., като пробата на цифровата индикация отчела наличие на 0.68 промила алкохол в издишания от водача въздух. Бил му издаден и връчен талон за изследване № 0043639, в който подс.К. отбелязал саморъчно, че приема изследването на техническото средство, подписал се и не се явил за даване на кръвна проба, поради което годни за установяване на алкохол в кръвта на подсъдимия са показанията на техническото средство. Правилно деянието е квалифицирано като извършено в пияно състояние, тъй като концентрацията на алкохол в кръвта на подсъдимия, когато е управлявал процесния лек автомобил и е настъпило настоящото ПТП, е над 0.5 промила (0.68 промила), което съобразно Постановление № 1/1983г. на ПВС, обуславя наличието на квалифициращия признак пияно състояние.

Заключението на фоноскопна експертиза е неоспорено и също заслужава доверие. От него се установява, че записите на предоставения оптичен информационен носител са три и на тях се съдържа информация за три обаждания от три различни телефона на тел.112 от дата 23.12.2020г., както следва: в 06.07 часа, в 06.08 часа и в 06.11 часа. От съдържанието на

разговорите, възпроизведени на хартиен носител се установява, че е станало ПТП, при което лек автомобил е блъснал пешеходец в с.Млекарево, пешеходецът лежи на пътя и не мърда, състоянието му е тежко и се иска помощ, лекият автомобил е на мястото на инцидента. Заключение на експертизата кореспондира с показанията на свидетелите П. П., А.С., Р. Г., Ж. Ж., П. П., И. К., както и обясненията на подс.К., че свид.П., свид.П. и подсъдимия са се обадили на тел.112.

Въззивната инстанция, както и първата такава, цени множеството документи, приложени като писмени доказателства по делото, които са подробно изброени по-горе.

Справката за съдимост установява, че подс.Д.К. досега не е осъждан за никакви престъпления и не са му били налагани наказания по НК. Приложената по делото справка за нарушител/водач, издадена от ОДМВР Сливен, установява, че подс.К. притежава свидетелство за управление на МПС от 1980г., с категории „А“, „В“, „С“, „АМ“ и „ТКТ. Няма издадени наказателни постановления за нарушения на правилата за движение по пътищата, като има съставени само два фиша: първи, на 03.09.2015г., за непредставяне на превозното средство за технически преглед без уважителни причини в определения срок (нарушена разпоредбата на чл.147 ал.1 от ЗДвП) и втори, на 18.12.2020г., за невключени светлини през деня при движение на МПС (нарушена разпоредбата на чл.70 ал.3 от ЗДвП).

От удостоверение за наследници на постр.Х. С. Т. се установява, че частните обвинители СТ. ХР. СТ., АТ. ХР. СТ., Р. ХР. СТ., Д. ХР. СТ., В. ХР. СТ. са деца и наследници на пострадалия, а с М. К. КР. пострадалият живеел на семейни начала.

От справка от МВР Дирекция „Национална система 112“, „Районен център“ 112 – Бургас, издадена на 31.12.2020г., се удостоверява, че на ЕЕН 112 на 23.12.2020г. в 06.07ч., 06.08ч. и 06.11ч. са регистрирани повиквания относно възникнало ПТП между лек автомобил и пешеходец в центъра на с.Млекарево, община Нова Загора,.

Приемайки, че съдържащите се в делото документи са събрани и приобщени по предвидения в НПК ред, между тях не са налице противоречия,

относими са към предмета на спора и доизясняват обстоятелствата от значение за разкрИ.е на обективната истина, двете съдебни инстанции им дават вяра, тълкуват ги с оглед тяхното действително съдържание и ги ползват при извеждане на фактическите и правни изводи по висияния спор.

Въззивният съд обсъди приложения по делото като писмено доказателствено средство протокол за оглед на местопроизшествие от 23.12.2020г., като отчита, че същият е валиден, подписан е от всички присъстващи лица на следственото действие, без възражения и забележки относно начина на осъществяването му, както и относно направените при него констатации, описани и фотографирани предмети. Предвид съставянето му в съответствие с императивите на НПК и липсата на възражения срещу него, съдебните инстанции прецениха коментираното действие по разследване за законосъобразно извършено, а отразените в протокола обстоятелства – като обективни и достоверни.

Настоящата инстанция цени като годни веществени доказателствени средства приложените по делото фотоснимки, подредени във фотоалбума към протокола за оглед на местопроизшествие, тъй като те са били направени в хода на образувания наказателен процес от специалист-технически помощник, участвал като такъв по време на посочените действия по разследване, а НПК не предписва други специални изисквания за изготвянето на фотоснимките. Относно вещественото доказателство по делото, а именно лек автомобил „Ш. О.“ с рег.№ ** ***** **, и описаните деформации по него, съотнесени с данните за уврежданията по тялото на пострадалия, са допринесли за разкрИ.е на обстоятелствата по делото, при което е установена обективната истина.

Направеният от въззивния съд и изложен по-горе всеобхватен, пълен и задълбочен анализ на всички събрани по делото доказателствени източници, който категорично подкрепя приетите за установени от двете съдебни инстанции факти и обстоятелства, налага извод за обоснованост на атакуваната осъдителна присъда, както и за доказателствена обезпеченост на самопризнанието на подсъдимия по чл.371 т.2 от НПК. Въззивната инстанция не разполага с процесуална възможност да допуска и събира допълнителни доказателства и да реши делото въз основа на друга фактическа обстановка, различна от описаната в обвинителния акт и да приема нови фактически положения, несъвместими с признатите факти, както е указано в т.8.2 от Тълкувателно решение № 1/06.04.2009г. по т.д.№ 1/2008г., ОСНК, ВКС.

Въз основа на приетата за установена и напълно изяснена фактическа обстановка първоинстанционният съд е направил законосъобразен правен извод, към който се присъединява и въззивният, че подсъдимият с деянието си е осъществил от обективна и субективна страна престъпния състав на чл.343 ал.3 предл.1 б."б" предл.1, вр.ал.1, вр.чл.342 ал.1 от НК, тъй като на 23.12.2020г. в с.Млекарево, общ.Нова Загора, при управление на МПС - лек автомобил марка и модел „Ш. О.“ с рег.№ ** **** **, нарушил правилата за движение по пътищата, а именно чл.21 ал.1 от ЗДвП, като превишил стойността на разрешената скорост на движение на управлявания от него автомобил категория „В“ в населено място от 50 км/час и по непредпазливост причинил смъртта на Х. С. Т., ЕГН *****, от с.Млекарево, общ.Нова Загора, като деянието е извършено в пияно състояние. Правилно СлОС признал подс.Д.К. за невиновен да е нарушил правилата за движение по пътищата по чл.20 ал.2 изр.2 от ЗДвП и го оправдал по предявеното обвинение за нарушение на този текст от закона. Действително съотношението между чл.20 ал.2 и чл.21 ал.1 от ЗДвП е съотношение съответно на обща към специална норма. В конкретния казус е приложима специалната норма на чл.21 ал.1 от ЗДвП, а не общата по чл.20 ал.2 от ЗДвП, поради което правилно съдът е оправдал подсъдимия за обвинението, че е нарушил чл.20 ал.2 от ЗДвП.

Правилно и в съответствие с наличния доказателствен материал първата инстанция е заключила, че подсъдимият с активно и съзнателно поведение, при управление на процесния лек автомобил „Ш. О.“ е нарушил правилото за движение по чл.21 ал.1 от ЗДвП. Тази разпоредба установява забрана за водача на пътно превозно средство при избиране на скоростта на движение да превишава определени стойности на скоростта в зависимост от категорията на превозното средство и мястото на движение, като за превозните средства от категория „В“, в случай на движение в населено място, е предвидена скорост от 50 км/ч. Съгласно трайноустановената практика на ВКС, разпоредбите на чл.20 ал.2 и чл.21 ал.1 от ЗДвП по принцип са взаимно изключващи се, защото не биха могли да обосноват едновременно наличие на причинно-следствена връзка със съставомерния резултат (указанията на т.1 б."а" от ТР № 28/1984г., ОШНК на ВС). Това се дължи на факта, че с превишаването на определените от закона стойности относно скоростта,

водачът винаги се поставя в невъзможност адекватно да реагира при съответните обстоятелства. Само, ако се установи, че движението с превишена скорост не е в пряка причинно-следствена връзка със съставомерния резултат не бихме имали нарушение по чл.21 ал.1 от ЗДвП, а по чл.20 ал.2 от ЗДвП за съобразената скорост, в каквато насока е постоянната съдебна практика (Решение № 533/2000г. по н.д.№ 397/2000г., I н.о., ВКС; Решение № 28/23.02.2009г. по н.д.№ 733/2008г., I н.о., ВКС; Решение № 1/09.03.2015г. по н.д.№ 1934/2014г., III н.о., ВКС; Решение № 192/31.10.2016г. по н.д.№ 700/2016г., III н.о., ВКС). В настоящият случай безспорно е изяснено, че скоростта на подс.К. от 70 км/ч е превишена, тъй като е над максимално разрешената скорост по чл.21 ал.1 от ЗДвП за движение в населено място от 50 км/ч, за категория В, и е в пряка причинно-следствена връзка с настъпилия вредоносен резултат. И след като водачът е избрал скорост по-висока от разрешената, за движение с несъобразена скорост, по смисъла на чл.20 ал.2 от ЗДвП, не би могло да става дума, ерго след като движението се е осъществявало от подс.К. със скорост над пределно допустимата по чл.21 ал.1 от ЗДвП, отговорността му се ангажира за нарушение на специалния закон, свързан с наличието на превишена скорост.

Категорично установено е по делото, че разгледаното ПТП е настъпило в населено място – в с.Млекарево, община Нова Загора, в центъра, като подсъдимият е управлявал лек автомобил „Ш. О.“, който е превозно средство от категория „В“. Липсват данни в процесния пътен участък да е имало поставен пътен знак, ограничаващ скоростта на движение на МПС до изрично определена стойност, поради което следва да се приеме, че максималната разрешена скорост е тази от 50 км/ч, предписана с нормата на чл.21 ал.1 от ЗДвП.

Несъмнено доказано е, че една от техническите причини за настъпилото произшествие е превишената скорост, с която подсъдимият е управлявал процесния лек автомобил. Последният представлява превозно средство от категория „В“ и при движение в населено място максималната за него разрешена скорост е 50 км/ч. Неоспореното заключение на автотехническата експертиза, основаващо се на обективните находки на местопроизшествието, установява, че въпросният лек автомобил непосредствено преди ПТП се е

движил със скорост около 70 км/ч, надвишаваща стойността на максималната скорост, позволена в населено място за превозните средства от категория „В“. Въззивният съд възприема изложеното от първата инстанция, според което именно игнорирането от страна на подсъдимия, като водач на МПС, на предписаното с цитираната правна норма правило за движение, респективно посочената висока скорост на движение, както и управлявайки в пияно състояние, в тъмната част от денонощието, при неосветен пътен участък и влажна пътна настилка, променил направлението си, за да заобиколи спрели в дясната му пътна лента автомобили, като се престоил в лявата лента за движение, където постр.Т. предприел напречно пресичане, като навлязъл на платното за движение на необозначено за това място, извън зоната на действие на пешеходна пътека и зад спрял автомобил.

Безспорно е установено по експертен път, че при управление на автомобила от подсъдимия с максималната за населено място скорост от 50 км/ч, той е могъл да предотврати удара с пешеходеца, тъй като автомобилът се е намирал на 49 метра от мястото на удара или към момента на навлизане на пострадалия на платното за движение, водачът, ако предприеме спиране, ще спре преди мястото на удара, тъй като опасната зона за спиране на автомобила при скорост 50 км/ч е 34 метра. Другата техническа причина, която е и основна, установена категорично и безспорно от вещото лице, е технически неправилното поведение на пешеходеца – постр.Т., който е предприел пресичане на пътното платно извън зоната на действие на пешеходна пътека и зад спрял автомобил.

При безпротиворечиво установените и напълно изяснени фактически констатации, гореизложени и признати от подсъдимия, логично следва заключението, че между допуснатото от водача Д.К. нарушение на правилото за движение по чл.21 ал.1 от ЗДвП и настъпилия вредоносен резултат – смъртта на пострадалия Х. Т., съществува пряка и непосредствена причинно-следствена връзка. Именно вследствие на настъпилото ПТП, на пешеходеца Т. са били причинени травматични увреждания, които са били несъвместими с живота му и като последица от тях е настъпила смъртта му. Поради това от обективна страна, е допуснатото от подс.К. нарушение на чл.21 ал.1 от ЗДвП, съгласно който при движение в населено място максимално разрешената скорост на водачите на пътно превозно средство от категория „В“, е 50 км/ч.

Правилно и обосновано е становището на съда, че смъртта на постр.Х. Т. се намира в пряка причинна връзка с разгледаното ПТП, в което подсъдимият е участвал като водач на процесния лек автомобил „Ш. О.“ и е допринесъл за посочения съставомерен резултат. Пострадалият пешеходец Х. С. Т. предприел пресичане на пътното платно извън зоната на действие на пешеходна пътека и зад спрял автомобил, като поведението му е технически неправилно и е основната техническа причина, довела до възникване на ПТП (пострадалият има основен принос за причиняване на общественотоопасните последици).

Освен коментираните обективни признаци на разгледаното деяние, първостепенният съд правилно е приел, че в случая е налице и субективният елемент на престъплението по чл.343 от НК – непредпазливост. Поведението на подсъдимия е било виновно. Той е извършил деянието по непредпазливост, като е действал с небрежност, тъй като не е целял пряко настъпването на престъпния резултат и не е предвиждал общественотоопасните последици, но е бил длъжен и обективно е могъл да ги предвиди, както и да ги предотврати. В подкрепа на този извод следва да се посочи заключението на автотехническата експертиза, досежно предотвратимостта на ПТП при управление на процесния лек автомобил „Ш. О.“ с разрешената скорост от 50 км/ч. С други думи, подсъдимият е разполагал с обективната възможност да предотврати ПТП и настъпването на съставомерния резултат. Подсъдимият добре е разбирал и съзнавал, че като управлява автомобила с по-висока скорост от максимално разрешената, може да причини ПТП. Наведеното от повереника на частните обвинители, че деянието е извършено по непредпазливост, но във вида на самонадеяност, е неоснователно. Подсъдимият К. не е предвиждал настъпването на общественотоопасните последици и не е мислил, че може да ги предотврати, поради което не е действал самонадеяно.

Съобразявайки гореизложеното, въззивният съд прие, че атакуваната присъда е правилна и законосъобразна. Същата е постановена в пълно съответствие с разпоредбите на чл.343 ал.3 предл.1 б.“б“ предл.1 от НК, чл.11 ал.3 предл.1 от НК и чл.21 ал.1 от ЗДвП. Изпълнени са предписанията на тези законови норми за ангажиране наказателната отговорност на подсъдимия за коментираното престъпление по транспорта с цитираната правна

характеристика и липсват предпоставките, визирани в чл.304 от НПК за оправдаването му.

Въззивната инстанция обсъди внимателно оплакванията за незаконосъобразност и несправедливост на присъдата, в частта ѝ относно наложеното наказание и неговото изпълнение, и прецени исканията на повереника на частните обвинители за увеличение на наказанието лишаване от свобода и неговото ефективно изтърпяване, както и увеличаване на лишаването от право да управлява МПС, за неоснователни.

Изпълнявайки задължението си и след цялостна проверка на правилността на атакуваната присъда, въззивният съд намери наложеното наказание от две години лишаване от свобода за справедливо определено, поради което следва да го потвърди.

Въззивната инстанция намира, че наказанието лишаване от свобода на подс.К. за извършеното престъпление, правилно е индивидуализирано по чл.54 от НК, и то при наличието само на смекчаващи вината на подсъдимия обстоятелства. Правилно първата инстанция е приела като смекчаващи такива необремененото съдебно минало на подсъдимия, изключително добрите му характеристични данни с положителни качества като човек и ръководител, изразеното искрено съжаление и разкаяние, както и самопризнанието (извън признаването по чл.371 т.2 от НПК на обстоятелствата и фактите от обстоятелствената част на обвинителния акт) и цялостното му процесуално поведение още на ДП, което още на този етап е спомогнало за разкрИ.е на обективната истина по делото, правилно ценено съобразно ТР № 1/2009г., по т.д.№ 1/2008г., ОСНК, ВКС – т.7. Това е така, защото в случая съдържанието на обясненията, които Д.К. е дал в качеството му на обвиняем в деня на пътния инцидент - на 23.12.2020г. (л.68-70 от ДП), представлява форма на съдействие при установяване на обективната истина, спомогнало за своевременното разкрИ.е на престъплението и неговия извършител още в началото на досъдебното производство, а не това разкрИ.е да е било резултат на ефективни действия по разследването. Освен това, подс.К., както на ДП, така и пред първата и пред настоящата инстанция, с изразеното искрено разкаяние и съжаление за извършеното, показва че при него е започнал поправително-възпитателен ефект от очакваното наказание.

Настоящият състав на съда счита, че към смекчаващите отговорността обстоятелства следва да се включи и трудовата ангажираност на подсъдимия, липсата на криминални и противообществени прояви (характеристична справка л.156 от ДП), които показват, че деянието, предмет на обвинението, е

изолирана проява в живота му, както и действията на подсъдимия след настъпилия удар, когато той спрял, слязъл от автомобила, отишъл до пострадалия и видял, че не дава признаци за живот, след което изместил автомобила си така, че да не пречи на движението и веднага се обадил от своя телефон с номер ***** на телефон 112, и съобщил за случилото се.

Правилно съдът е отчетел и съпричиняването на вредоносния резултат от страна на пострадалия с технически неправилно поведение като пешеходец, предприел пресичане на пътното платно извън зоната на действие на пешеходна пътека. Към това следва да се добави и обстоятелството, че пострадалият като пешеходец е предприел пресичане на платното за движение зад спрял лек автомобил, като се е движел със скорост 5 км/ч, която съответства на бърз ход на движение. По този начин, пострадалият пешеходец с поведението си е основна причина за настъпилото ПТП и вредоносния резултат. В този смисъл е неоснователно наведено от повереника на частните обвинители, че не е налице съпричиняване в значителна степен от страна на пострадалия. Въззивният съд напълно споделя извода на първата инстанция, че основната причина, довела до настъпването на ПТП е технически неправилното поведение на пешеходеца, който е съобразен със заключението на автотехническата експертиза, неоспорено от страните.

Настоящата инстанция счита, че съобразявайки задължителните указания в ТР № 2/2016г., т.д. № 2/2016г., ОШНК, ВКС, поведението на пострадалия от ПТП пешеходец, когато е допринесъл за причиняване на вредоносния резултат, следва да се отчита при индивидуализация на наказанието на подсъдимия като смекчаващо отговорността обстоятелство, както правилно е сторил първоинстанционния съд. Съдът е оценил правилно значителното съпричиняване на резултата от пострадалия, който е нарушил правилата за движение по пътищата и с технически неправилното си поведение като пешеходец е предприел пресичане на пътното платно извън пешеходна пътека и зад спрял автомобил.

Правилно проверяваната инстанция е определила наказанието на подсъдимия при липса на отегчаващи отговорността му обстоятелства. Неоснователно е наведено във въззивната жалба, че не са отчетени като отегчаващи обстоятелства пияното състояние на подсъдимия и превишената скорост в населено място, тъй като същите са отчетени в правната квалификация на деянието. Не следва да се отчете като отегчаващо вината на подсъдимия и размера на концентрацията на алкохол, чийто размер е 0.68 промила или с други думи минимално превишаващ определената граница за пияно състояние в размер на 0.5 промила.

При определяне на наказанието първостепенният съд правилно е отчетел

степеня на обществена опасност на конкретното престъпление, която не е по-висока от обществената опасност, характерна за този вид престъпления по транспорта. Правилно е отчетел липсата на отегчаващи вината обстоятелства, и е съобразил подобаващо степеня на обществена опасност на подсъдимия, която е ниска (неосъждан, трудово ангажиран, без противообществени прояви и криминалистически регистрации) и на всички смекчаващи отговорността му обстоятелства.

Решавайки въпроса за наказанието на подсъдимия, следва да се съобрази, че престъпленията по транспорта поначало са такива с висока степен на обществена опасност и укоримост, предвид обществените отношения – предмет на защита, които са свързани най-вече с опазване здравето и живота на хората при управление на МПС, както и предвид постоянно нарастващия им брой в страната, включително и в настоящия район. Тази опасност е законодателно отчетена с предвидените за въпросните престъпления високи наказания в санкционната част на съответните специални разпоредби от Особената част на НК.

Обоснована е преценката на съда, че конкретното престъпление не се характеризира с по-висока степен на обществена опасност. Преценявайки механизма на разгледаното ПТП и причините за него, вида и тежестта на допуснатото от водача Д.К. нарушение на правилата за движение (което е само едно), мястото на настъпване на ПТП – в центъра на населеното място, въззивната инстанция също прие, че конкретното деяние не притежава по-висока степен на обществена опасност от характерната за този вид деяния, която не може да послужи като единствено основание за завишаване на наказанието.

В съответствие с доказателствата по делото първостепенният съд обосновано заключил, че подс.Д.К. е личност с ниска степен на обществена опасност, предвид липсата на предходни престъпления и противообществени прояви, извършени от него, липсата на допуснати съществени нарушения на правилата за движение и на наложено едно административно наказание по ЗДвП за дългогодишния стаж на подсъдимия като водач на МПС от 1980г., както и наличието на отлични характеристични данни и трудова ангажираност.

Обсъждайки наказанието, въззивният съд взе предвид подбудите и причините за извършване на престъплението, състоящи се в незачитане от страна на подсъдимия на основно правило за движение по пътищата, каквото

е нарушението на правилото по чл.21 ал.1 от ЗДвП, императивно предписващ максималната позволена скорост на движение на превозните средства, както и неправилното поведение на постр.Т..

Коментирайки обстоятелствата, значими за размера на наказанието, първоинстанционният съд правилно е приел само наличието на смекчаващите вината обстоятелства, като е оценил в достатъчна степен значението им за наказателната отговорност на подсъдимия.

Изчерпателно изброявайки и коментирайки всички смекчаващи отговорността на подсъдимия обстоятелства, въззивната инстанция прие за правилен извода на окръжния съд, че същите не са многобройни по смисъла на чл.55 от НК, и съобразно константната съдебна практика по този въпрос, нито някое от тях е изключително по своя характер, поради което те не обуславят в случая налагане на наказание съгласно изискванията на чл.58а ал.4 от НК, препращащ към чл.55 от НК, ако последният е по-благоприятен за дееца в сравнение с чл.58а ал.1 от НК.

По тези съображения намира за правилно решението на първоинстанционния съд за определяне на наказанието лишаване от свобода при условията на чл.54 от НК и чл.58а ал.1 от НК. Поради това, съвкупната преценка на всички значими за наказанието обстоятелства, обсъдени по-горе, изисква определяне на санкцията в минималния предвиден в закона размер, както правилно е счела първата инстанция. Индивидуализираното така наказание от три години лишаване от свобода е съответно на степента на обществена опасност на конкретното деяние, на ниската степен на обществена опасност на подсъдимия като деец, на липсата на утежняващи обстоятелства, на действително установените смекчаващи отговорността обстоятелства и на тяхното съвкупно значение за конкретното наказание, поради което определеното наказание е справедливо и би допринесло за поправянето и превъзпитанието на подсъдимия, и би засилило възпиращия ефект на санкцията върху другите членове на обществото, при което ще се гарантира изпълнението на генералната превенция.

Определеното наказание правилно е коригирано в съответствие с императивните изисквания на чл.58а ал.1 от НК и на подсъдимия е наложено наказание от две години лишаване от свобода. Такова по вид и размер

наказание апелативният съд намира за определено в съгласие с всички индивидуализиращи отговорността обстоятелства, за съобразено с особените изисквания на чл.373 ал.2 от НПК и чл.58а ал.1 от НК, както и с целите на специалната и генералната превенция, поради което се явява справедливо. Наказание с размер, различен от посочения, ще бъде безполезно високо, не би допринесло за поправянето и превъзпитанието на деца, не би въздействало възпитателно и предупредително-възпиращо върху другите членове на обществото.

Въззивната инстанция се съгласи със становището на първата, че институтът на условното осъждане ще може да се приложи успешно спрямо подсъдимия. Законосъобразен е изводът, че в случая са налице абсолютно задължителните условия на чл.66 ал.1 от НК за отлагане изпълнението на наложеното наказание – то е лишаване от свобода за срок по-малък от три години, подсъдимият досега не е осъждан с влязла в сила присъда за никакви престъпления и не са му били налагани наказания по НК, включително и лишаване от свобода. Едновременно с това, изключително позитивната му характеристика, критично отношение към деянието и липсата на противообществени прояви са достатъчни, за да се направи положителен извод за резултатно прилагане на условното осъждане спрямо него. Правилна е преценката на съда, че за постигане целите на специалната и генералната превенция, и преди всичко за поправянето и превъзпитанието на подсъдимия, който има утвърдено правомерно поведение, а настоящата проява е инцидентна в живота му, не е наложително да търпи ефективно наложеното му наказание лишаване от свобода, като бъде изолиран от обществото и откъснат от нормалната среда, в която живее и бъде поставен при ограниченията на пенитенциарно заведение, за да се поправи. Установените му черти на отговорен човек, съвестен гражданин с положителен социален облик показват, че неговото поправяне и превъзпитание може да се постигне и при запазване на обичайното му място в обществото. Отчитайки положителната персонална характеристика на подсъдимия, сочеща убедително на възможност да се превъзпита и докато той е на свобода, въззивната инстанция се солидаризира с разбирането на първата, че постигането на целите на санкцията по чл.36 от НК може да се обезпечи с отлагане на изтърпяването на определеното наказание лишаване от свобода. С

изложените допълнителни съображения въззивният съд се присъедини към направеното от първоинстанционния заключение за липса на необходимост от ефективно изтърпяване на наложеното на подсъдимия наказание лишаване от свобода. И чрез условното осъждане спрямо него ще се въздейства ефикасно и може обосновано да се очаква положителен резултат на поправяне и превъзпитание от наказателната репресия.

В пълно съответствие с правната норма на чл.66 ал.1 от НК окръжният съд е отложил изтърпяването на наложеното наказание лишаване от свобода за минималния изпитателен срок от три години, който е съобразен с нуждата от въздействие на условното осъждане спрямо подсъдимия. Съзнанието му за наложено наказание и възможността от привеждане на същото в изпълнение в този период гарантира трайността на въздържанието му от извършването на друга престъпна проява. Така определеният изпитателен срок позволява да се разгърне напълно предупредителния потенциал на условното осъждане, тъй като през цялото му времетраене ще бъде реална заплахата подсъдимият да изтърпи отложената санкция лишаване от свобода. Обективно преценените личностни ресурси на подсъдимия, потребностите от неговото поправяне и превъзпитание, минималните рискове от друга негова престъпна проява, ефектът на воденото срещу него наказателно производство и цялостното въздействие на наложените санкционни мерки, според съда удовлетворяват целите на чл.36 от НК и гарантират пълноценно поправяне на дееца.

Прилагането на условното осъждане с този изпитателен срок в случая не противоречи на целите на генералната превенция, които се намират в диалектическа връзка с целите на личната превенция и се реализират чрез нея, без да са в непреодолима конкуренция помежду си. Не може да се очаква, че наказание, чиято строгост надхвърля необходимото за поправяне на дееца, ще въздейства възпитателно и предупредително върху останалите членове на обществото и ще насърчи общественото съзнание към положителни промени чрез примера на продължителна изолация в затвор. Чужда на българската наказателна система е идеята за санкцията като формално възмездие и назидание. Само справедливо по вид, размер и начин на изтърпяване наказание, може да изпълни и превантивната функция на наказателната репресия. Тези съображения мотивираха въззивният съд да прецени като неоснователно искането в жалбата на частните обвинители за

отмяна на условното осъждане и постановяване ефективно изтърпяване на наказанието лишаване от свобода. Общата превенция е значим фактор, но не следва да се надценява, тъй като законодателят не ѝ е придал водеща роля. Отчитането на приноса на пострадалия има важно превантивно значение по отношение на останалите пешеходци, участници в движението, съобразявайки основната цел при наказването – да се намалят всички фактори, допринасящи за извършване на престъпления, един от които е съпричиняването. Ето защо, макар и общопревантивният ефект на наказанието да следва винаги да бъде преценяван, то законодателят е отдал приоритет на възможността осъденият да се поправи без изтърпяване на наложеното наказание.

Въззивният съд прие че наложените на подсъдимия административни санкции по ЗДвП не представляват отегчаващо отговорността обстоятелство и счита, че те не следва да се оценяват при определяне размера на наказанието и да обосноват неговото завишаване. Това е така, защото при анализа на допуснатите от подс.К. нарушения по ЗДвП се установява, че те са били реализирани през дългия му, над 40 години стаж, като водач на МПС, като са само две – на 03.09.2015г. и на 18.12.2020г., като едното е значително отдалечено във времето - датира от 03.09.2015г. и за него негативните последици за нарушителя К. от предходната административнонаказателна отговорност са отпаднали с изтичането на съответния давностен срок, определен в съгласие със задължителните указания, дадени в Тълкувателно решение № 2/28.02.2018г., ОСНК, ВКС - т.7 и т.8, и Тълкувателно постановление № 1/27.02.2015г., ОСНК, ВКС и ОСС, Втора колегия, ВАС. Видно от справка за нарушител/водач за двете нарушения по ЗДвП, подс.К. е санкциониран с фишове от 03.09.2015г. и 18.12.2020г с наложени глоби от по 20 лева за двете, като първата глоба е платена, а втората не е платена, но вторият фиш е съставен пет дни преди настоящото деяние. При съблюдаване на указанията в цитираните тълкувателни актове на върховните ни съдебни инстанции, следва да се приеме, че отрицателните за нарушителя К. последици от първия фиш, са отпаднали с изтичането на давностния срок, т.е. са заличени последиците от наложената глоба. Видно от същата справка за нарушител/водач подс.К. не е санкциониран с наказателни постановления, единствено има съставен АУАН за настоящото деяние и временно отнемане

на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца. Предвид изложеното, при определяне на срока на лишаването от право да управлява МПС, въззивната инстанция намира, че следва да се отчете факта, че подс.К. не е системен нарушител на правилата по ЗДвП, както и че няма наложени наказания за нарушения на тези правила, свързани със скорост. Така изброените административни нарушения, за които водачът К. е бил наказан с глоби в определения в закона размер, по естеството си не са предпоставяли непосредствена и съществена опасност от пътнотранспортни произшествия.

Поради това, проверявайки справедливостта на атакуваната присъда и отчитайки наличието на изрично искане във въззивната жалба на повереника на частните обвинители за увеличаване размера на определеното наказание лишаване от право да се управлява МПС, въззивната инстанция обсъди наложеното такова в размер на три години и намери, че то е справедливо определено. Посоченият срок на коментираното наказание е съобразен със степента на обществена опасност на конкретното престъпление и обществена опасност на подсъдимия като деец, с виновното поведение и значителния принос на пострадалия пешеходец Х. Т. за настъпването на ПТП и причиняването на вредоносния резултат, както и с наличните смекчаващи отговорността обстоятелства и липсата на отегчаващи такива. Всички тези факти, значими за точната индивидуализация на наказанието, бяха подробно изложени и обсъдени по[1]горе по повод на следващото се на подсъдимия основно наказание. Същите аргументи са релевантни при определяне размера на кумулативно предвиденото за престъпленията по транспорта наказание лишаване от право да се управлява МПС. Индивидуализиращите отговорността на подсъдимия обстоятелства, преценени в тяхната съвкупност, налагат извод, че коментираното наказание следва да бъде за срок от три години, който незначително надвишава минималната продължителност на наказанието в случая - две години. Това е така, защото, тълкувайки в тясна връзка разпоредбите на чл.37 ал.1 т.7 от НК и чл.49 от НК, както и съобразявайки установената съдебна практика по приложението им, следва да се приеме, че наказанията лишаване от права, когато се налагат заедно с наказанието лишаване от свобода, не могат да са за срок по-малък от срока на лишаването от свобода. Съблюдавайки това положение и

направения извод, че подсъдимият преди не е пренебрегвал грубо и системно правилата за движение по пътищата, настоящият съдебен състав счита за адекватно на извършеното и на дееца, и най-вече за справедливо, наложеното наказание лишаване от право да се управлява МПС за срок от три години, като правилно окръжният съд е приспаднал времето, през което подс.К. е бил лишен от това право по административен ред, считано от 23.12.2020г.

Спазвайки нормата на чл.189 ал.3 от НПК, първостепенният съд правилно е осъдил признатия за виновен в извършване на разгледаното престъпление, подс.К., да заплати в полза на държавата по сметка на ОДМВР Сливен сумата 1660.80 лева, представляваща направени разноски по дело в досъдебната фаза.

Правилно СлОС е постановил, след влизане на присъдата в сила, вещественото доказателство - лек автомобил марка и модел „Ш. О.“ с рег.№ ** **** **, предаден на Т. Д., МОЛ в МТСО при ОДМВР Сливен, за съхранение в склад МПС при ОДМВР Сливен, с приемо-предавателен протокол № 325/2020г., да се върне на подс.К..

В заключение, въззивният съд намира, че на основание чл.338 от НПК, първоинстанционната присъда следва да бъде потвърдена, като правилна, законосъобразна и обоснована.

Ръководен от изложените съображения, Бургаският апелативен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Присъда № 2/15.06.2021г. по НОХД № 165/2021г. по описа на Сливенски окръжен съд.

Решението подлежи на касационно обжалване и протестиране пред ВКС на Република България в 15-дневен срок от съобщаването на страните, че е изготвено.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____